

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๔

ศาลาล่าเมืองขึ้น

อยู่ข้างในก็ให้ต่างคนต่างภาวนา อย่างงั้นนะ ผู้หญิงชอบยุ่งกัน เดี่ยวมีเรื่อง อย่างนั้นมีเรื่องอย่างนี้ นี่เรายังไม่ได้เข้าไปชำระ ถ้าวันไหนเข้าไปชำระเราจะไปเตรียม หล้าเขาอยู่กลางทุ่งนา หล้าเป็นมัด ๆ ถ้าไม่พอเราจะให้เขาส่งมาอีก ขนเข้าไปในครัว วางสาดกระจายไปหมด แล้วเราจุดไฟปิ้ง เราเข้าไปไล่ฟาดมันพันอยู่กับไฟ มันเก่งนัก พวกนี้ล่ะ เข้าใจเธอ ระวังให้ดีนะ (หัวเราะ) หล้ามาแล้วส่วนหนึ่งอยู่ที่โน่น เขาทำต้น ผ่าป่ายังเหลืออยู่ มันคงจะรอรับพวกเก่ง ๆ นี้

ดูหัวใจเจ้าของมันก็ไม่ขัดข้องอะไร มันขัดข้องอยู่ที่หัวใจ ส่งไปเรื่องนั้นส่งไปเรื่อง นี้ ส่งไปไหนก็ได้เรื่อง สังขารความคิด สัญญาความหมาย หมายอย่างนั้นหมายอย่างนี้ ไปพร้อมกัน ตาหูไม่ดูก็คิดได้ มันก็ยุ่งอยู่หัวใจละชิ ฟาดหัวใจตัวมันดิน ๆ นี้ออกแล้วมี อะไร ๆ มันก็เหมือนไม่มีโลกอันนี้ พุดจริง ๆ นี้อยู่ด้วยความว่างตลอดเวลา พุดชัด ๆ อย่างนี้ ไม่มีอริยาบถ ว่างตลอดเวลา โลกธาตุเหมือนไม่มีในหัวใจ ว่างไปหมด อะไรจะ มามี เรามาตั้งขึ้นมาเฉย ๆ มาพุดอยู่เวลานี้ ธรรมชาติอันนี้ไม่มีอะไร ปับเดียวเท่านั้น หายเงียบหมดเลยโลกธาตุ ถ้าแสดงกิริยาออกไปมันก็มี อันนั้นก็มันนั้นก็มันก็มี พอถอยปับ เข้ามาแล้ว ลงในธรรมชาติเต็มแล้วว่างหมดเลย นั่นละท่านว่า สุญญโต โลกั อเวกขสุสุ โมฆราช สทา สโต ให้มันเห็นในหัวใจ จะทูลถามพระพุทธรเจ้าทำไม มีแต่กราบราบเท่านั้นเอง ของอันเดียวกันว่างั้น

นี่แหละจิตเวลามันว่าง มันว่างอย่างนั้น ว่างหมดเลย ท่านจึงว่า สุญญโต โลกั ละชิ เหมือนโลกไม่มี เหมือนสูญไปหมดเลย มีธรรมชาตินี้ความว่างครอบโลกธาตุไปหมดเลย นั่น ทำให้มันมี มีวันยังค่ำ มีจนเป็นบ้า มันคิดมากปรุงมาก เรื่องนั้นเรื่องนี้เข้ามา ยุ่ง ยุ่งไปยุ่งมาหนักเข้า ๆ ทานไม่ไหว สติสตั้งไม่มีก็ล้มละลายกลายเป็นบ้าไปเลย อย่างนั้นนะ สติเป็นของสำคัญมาก อยู่ที่ไหนก็ตาม ถ้าไม่มีสติไม่เป็นท่า คนธรรมดา ต้องมีสติอยู่กับตัวธรรมดา ๆ เลยจากนั้นแล้วเขาเรียกคนบ้า คนมีสติธรรมดาไม่เรียกคนบ้า เป็นคนธรรมดา คนมีสติจัดจ๋อนี้ไปอีกแง่หนึ่ง มีความแยกกายต่างกัน

พุดถึงเรื่องความพากเพียร เรามาที่นี่ภาวนาเพื่อสงบอารมณ์คือฟืนไฟภายในจิตใจของเราทุกคน ทั่วแดนโลกธาตุนี้มีใจเป็นกองฟืนกองไฟ ถ้าชำระได้ก็เป็นน้ำเป็นท่า ชุ่มเย็นเป็นลำดับลำดับ มีสติปัญญาเครื่องควบคุมใจดวงนี้ ถ้าไม่ควบคุมแล้ว ชั้นห้านี้แหละมันเป็นเครื่องมือของกิเลส มันจะลากไปทางโน้นลากไปทางนี้ มีแต่เกิดเรื่องเกิดราวตลอดเวลา อยู่คนเดียวก็เกิดเรื่องอยู่ภายในใจคนเดียว มันสงบเมื่อไร เรื่องหัวใจไม่

สงบนะ นั่งอยู่คนเดียวมันก็เป็นคนเดียว ตื่นอยู่คนเดียว นั่น ถ้าจะจับด้วยสติด้วย ปัญญาอันเป็นภาคความเพียรแล้ว สิ่งเหล่านี้จะไม่เพ่นพ่าน ให้มันทำหน้าที่โดยถ่ายเดียว

เราภาวนาอยู่กับจุดใดเรื่องใด ก็ให้มันอยู่กับเรื่องนั้น ๆ ก็เป็นเรื่องของธรรม เป็นความสงบไปเรื่อย ๆ ถ้ากิเลสเข้าแทรกบิบบี้มันจะออกเป็นพินเป็นไปเลย ทั้งดีใจเสียใจไปแล้วนะ ทั้งดีทั้งชมไปเรื่อย เป็นอย่างนั้นจิตดวงนี้ จึงว่ารุนแรงมากจิตดวงนี้ โลกอยู่ด้วยจิตแต่ไม่ได้มองดูจิต มีแต่ส่งไปตามที่จิตดันออกไปให้คิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ ส่งไปโน้นตัวจิตเองไม่ได้ดูมัน ตัวมันสร้างเหตุไม่ได้ดู เพราะฉะนั้นการภาวนาท่านจึงให้ดูตัวจิต ดูตัวจิตคือดูตัวสร้างเหตุ เหตุทั้งหลายจะค่อยระงับเข้าไป ๆ ระงับที่ใจนะ ถ้ามีสติมีความเพียรอยู่ภายในใจ อยู่ไหนเป็นความเพียรไปหมด

ถ้าไม่มีสติเหาะเหินเดินฟ้าก็ไม่มี ความหมายอะไรแหละ สติสำคัญมากนะการภาวนา ถ้าไม่มีสติไม่มีความหมาย เดินจงกรมจนขาหักมันก็ไม่ได้เรื่องอะไร อย่างที่อยู่ในครัวนี้ พวกขาหักก็มี เขาเดินจนขาเขาหัก ถ้ามายคนหนึ่งอยู่นั้นนะ ขาแกค่อยยังชั่วแล้วยัง ถ้าไม่คอยยังชั่ว อยากจะบ่าบัดก็ให้เดินอีก เดินแบบไม่มีสติ มันจะฟาดขาที่สอง คราวนี้ก็คลาน เข้าใจไหม ขาหนึ่งไปแล้วขาหนึ่งยังสะเปะสะปะไปได้ ฟาดขาที่สองอีกทีนี้คลานเลย ถ้าแขนสองแขนอีกทีนี้ก็ไปนอนซุงเลย

นี่แหละความไม่มีสติ เดินจงกรมหรือเดินไปไหนก็ไม่รู้ ว่าไปหกหล่มว้างนั้น นี่แหละให้จำเอานะ ถ้าอยากไม่มีชาติติดตัวให้ไปเรียนวิชากับยายนั้นนะ พวกนี้ให้เข้าไปสู่ที่อบรม มีกุฏิเล็ก ๆ หลังหนึ่ง อยู่โล่ง ๆ ยายคนหนึ่งแกอยู่นั้น ให้รวมหัวกันบอกว่าหลวงตาให้มาฟังการอบรม วิชาหักเขาอบรมกันอย่างไร ขาหักข้างเดียวแล้วขาหักสองขาเขาอบรมยังไง เวลานี้คุณยายหักขาเดียว พวกฉันยังไม่หัก ฉันอยากจะหักอีกสักขาสองขา ถ้ามีสามขาสักขาฉันจะไปเยี่ยมขามามาด้วย มาอบรมเพื่อให้หักไปด้วยกัน วัดนี้จะมีตั้งแต่คลานไป เข้าใจไหม ฟังซินะ (หัวเราะ)

นี่ความไม่มีสติ ความหมายเอาตรงนั้นที่ว่าเหล่านี้ มันเพ่นพ่านมีแต่เรื่องไม่มีสติ ถ้ามีสติไม่เพ่นพ่าน แน่วเลย สติปัญญาเป็นทางเดินเครื่องมือแก็กิเลส พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว สติปัญญาแม้ที่สุตมมหาสติมหาปัญญาที่ระงับตัวลงไป เหลือแต่สติปัญญาในหลักธรรมชาติที่เกิดขึ้นจากความบริสุทธิ์ล้วน ๆ จะใช้เป็นบางกาลและเป็นธรรมชาติอยู่ในนั้น อันนี้ไม่เรียกว่ามรรค ส่วนสติปัญญาแก็กิเลสเรียกว่ามรรคคือทางเดินทั้งนั้น จนถึงขั้นมหาสติมหาปัญญาท่านเรียกว่ามรรคทั้งนั้น เราจะเห็นได้ชัด คือเวลากิเลสขาดสะบั้นลงไป มหาสติมหาปัญญาที่ทำงานหมุ่นเป็นธรรมจักรอยู่นี้จะระงับ

ตัวทันที เพราะงานเสร็จแล้วทำอะไร นั้น ระวังตัวไป โดยไม่ต้องได้ไปกำหนดกฎเกณฑ์ ได้บังคับบัญชาให้หยุดให้พักนะ เป็นเอง

ทีนี้เวลาถึงชั้นมหาสติมหาปัญญา มันก็หมุนตัวไปตั้งแต่ที่เราล้มลุกคลุกคลานนี้แหละไป ฝึกไป ๆ จนกลายเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ จากสติปัญญาอัตโนมัติหมุนเข้าไปเป็นมหาสติมหาปัญญา นี้เรียกว่าแก๊กเลสละเอียดเข้าไป ๆ มหาสติมหาปัญญานี้เป็นชั้นจะซึมซาบ ๆ เข้าไป ไม่ได้ชั้นยาชั้นฟันอย่างนั้นนะ มันต่างกัน เรียกว่าซึมซาบไปเลยรอบตัว ๆ ตลอดเวลา เพราะกิเลสมันละเอียดขนาดนั้น สติปัญญาทันกันตลอด พอกิเลสมันสิ้นซากลงไปแล้ว คำว่ามหาสติมหาปัญญาระวังตัวไปเอง ไม่ต้องไปบีบบังคับให้หยุดให้พัก หยุดเอง อันนี้ก็เหลือแต่อันที่พูดไม่ถูกนะ ว่าสติก็ตีปัญญาก็ตีมันเป็นหลักธรรมชาติกับความบริสุทธิ์มันอยู่ด้วยกัน อันนี้ไม่เรียกว่ามรรค ที่เรียกว่ามรรคก็คือสิ่งที่แก๊กเลส แก๊กเลสหมดแล้วมรรคก็หมดภาระไป

การฝึกหัดต้องมีการอดการทนการตั้งสติตั้ง ทุกข์ยากลำบากก็ยอม พอพูดอย่างนี้เราก็อึ้งระลึกที่เราเคยเล่าเสมอ ปีพรรษา ๑๐ บ้านนามน ปีนั้นคือปีหักโหมมากที่สุดเลย ในชีวิตของพระมีปีนั้นมันพร้อมทั้งร่างกายด้วย พร้อมทั้งใจด้วยที่ถูกทรมานด้วยกัน ร่างกายนี้ถ้าวันไหนนั่งตลอดรุ่ง วันนี้จิตจะออกเพ่นพ่านไม่ได้เป็นอันขาด นี่ฝึกจิตแล้วนะ ร่างกายก็จะลุกไม่ได้เป็นอันขาดถ้าไม่ถึงเวลาลุก ตายก็ให้ตายกับนี้ไปเลย นี่ก็เป็นเครื่องมัดกันถึงขนาดตาย กับได้เวลาเท่านั้นถึงจะลุกจากที่นี้อันหนึ่ง ทีนี้เมื่อได้สละเป็นสละตายถึงขนาดนี้แล้ว เราจะปล่อยจิตให้เพ่นพ่านอย่างนี้ นี่ก็เหมือนกันอีก ไม่ได้เด็ดขาด เพราะฉะนั้นจิตจึงหมุนอยู่ในตลอด

ตั้งแต่ตั้งสัจอธิฐานลงก็กั้นเท่านั้นแหละ ทีนี้จิตจะไปไหนไม่ได้ ภายจะเคลื่อนไหวออกไปไหนไม่ได้เลย นี่แหละที่ว่าหนักมาก ฟาดตลอดรุ่งหมุนกัน จิตก็บังคับไม่ให้ออกให้อยู่ในวงอริยสัจ ทุกข์ก็ให้รู้กับทุกข์อยู่นี้ด้วยสติ มันจะเป็นขนาดไหนให้รู้ด้วยสติด้วยปัญญาของตัวเองภายในร่างกาย ท่านเรียกว่าองค์อริยสัจคือร่างกาย อยู่นี้หมุนตัว ๆ จึงว่าทุกข์มาก

จิตก็บังคับตลอด แล้วร่างกายก็บังคับไม่ให้ไปไหน ถ้าไม่ถึงเวลาแล้วลุกไม่ได้ จิตลงได้สละเป็นสละตายขนาดนี้แล้ว จะไปเพ่นพ่านไม่คุ้มค่ากันเลย ไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะอย่างนั้นจึงออกไปไม่ได้ บังคับด้วยกัน จึงว่าทุกข์มากที่สุด ในพรรษาที่ ๑๐ เป็นพรรษาที่หักโหมมาก ร่างกายและจิตใจก็แบบเดียวกัน ทุกข์ ต่อจากนั้นได้หลักได้เกณฑ์แล้วทางด้านจิตใจมันก็นักหน่วงของมันไปเรื่อย ๆ เพราะมันได้เหตุได้ผลได้หลักได้เกณฑ์แล้วหมุนตัวไปเรื่อย ๆ ถึงจะหนักไม่หนักก็ได้บังคับเหมือนที่ว่าพรรษา ๑๐ อันนี้บังคับจริง ๆ

นี่แหละความทุกข์ความยากความลำบาก ครั้นเวลาเป็นผลมาแล้ว เป็นผลเป็นที่พอใจ หน้าที่ทำไม่ได้ในความเพียรของตน และหน้าที่ทำไม่ได้ในผลที่เกิดขึ้นจากความเพียรตลอดมา จนกระทั่งถึงปัจจุบันไม่มีอะไรทำกันได้เลย เหตุก็ไม่ทำ หนิผลจะทำได้ยังไง เหตุสมบูรณ์ผลจึงสมบูรณ์ได้ เหตุบกพร่องผลจะสมบูรณ์ไม่ได้ เมื่อเหตุสมบูรณ์แล้ว ผลก็สมบูรณ์เต็มที่ จึงทำไม่ได้ทั้งฝ่ายเหตุและฝ่ายผล

ต้องเอากันอย่างนั้นวิชาการฝึกกรรมาน โห หนักจริง ๆ นะ เราถึงได้พูดว่า ในสามแดนโลกธาตุนี้ ไม่มีอะไรที่จะเป็นความทุกข์ความลำบากยากเย็นเข็ญใจสุดหัวใจ เหมือนการฆ่ากิเลสว่้างนั้นเลย งานใดก็ตามหนักมากน้อยเพียงไร เราไม่เคยสละตายกับมัน ทำเสร็จก็เสร็จ ไม่เสร็จก็ทิ้งไปวันหลังทำใหม่ เวลาหลังทำใหม่ ทำไปได้สบาย ๆ แต่จิตนี้เวลาเข้าด้ายเข้าเข็มที่ควรจะพืดกันเต็มเหนี่ยวแล้วเคลื่อนไม่ได้เลย ตายก็ตายไปเลย นุ่นฟังซิ จึงว่ามันหนักมาก หนักมากจริง ๆ การฆ่ากิเลส

แต่เวลาม่ามันได้แล้วที่นี้ คำว่า เบาทมากก็เป็นอันเดียวกันแหละ ไม่มีอะไรเทียบแล้ว สุขก็ไม่มีอะไรเทียบ ท่านว่า นิพพานัน ปรหม์ สุขัน นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง นี้ก็อยู่ในวงสมมุตินะ ชื่ออันนี้ เพราะโลกนี้เป็นโลกสมมุติ ว่านิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง สุขอย่างยิ่งมันสุขยังไง นี่มันก็ต้องคาดกันอยู่โดยดี แต่สุขอย่างยิ่งในหลักธรรมชาติของจิตที่เป็นนิพพานด้วยใจที่บริสุทธิ์ล้วน ๆ นั้นพูดไม่ได้เลย แต่จิตไม่ได้สงสัย ที่จะนำออกมาพูด-พูดไม่ได้ จิตผู้ทรงธรรมชาตินั้นอยู่ไม่ได้สงสัยตัวเอง เป็นอย่างนั้นนะ มันต่างกันสมมุติเราก็ออกมาใช้หยาบ ๆ อย่างนี้จะ อย่างคำว่า นิพพานก็เป็นสมมุติ ชื่อว่า นิพพานเป็นสมมุติ ธรรมชาติที่ให้ชื่อคืออะไร นั้นตั้งไม่ได้นะ เป็นความรู้ที่อยู่พอดีเจ้าของท่านั้น หรือจะว่า ธรรมชาติ หรือ มหาวิมุติ มหานิพพาน มันก็มีแต่เรื่องของชื่อแห่งธรรมชาติที่นั่น ไมใช่ธรรมชาติที่นั่น ธรรมชาตินั้นไม่มีปัญหา บอกท่านนั้นพอหมดปัญหาไปเลย

นี่ละศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นยังไง ท่านทั้งหลายเคยได้เห็นได้ยินไหม พระพุทธเจ้าพระองค์ใด ตรัสสอนแบบเดียวกัน ให้ถึงขั้นวิมุติหลุดพ้นหายสงสัยแบบเดียวกันหมดอย่างนี้ ไม่ได้มาต่อล้อต่อเถียงยุ่งเหยิงวุ่นวาย กลายเป็นข้อศิกสงครามระหว่างศาสนาต่อศาสนาไป ศาสนากับประชาชน ประชาชนแต่ละพรรคละพวกก็มีศาสนา คนนั้นก็เอาศาสนามายันกัน คนนี้ก็เอาศาสนามายันกัน ศาสนาใดมีแต่สัวมแต่ถาน มีตั้งแต่มหากัยอยู่ในศาสนาของตน เอามาปะกัน เผากันแหลกไปหมดเลย คำว่า ศาสนาเลยไม่เห็นมีความหมายอะไร มันเป็นเครื่องมืออันเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้โลกเท่านั้นเอง ไม่ได้มีความหมายอะไร ยกเว้นพระพุทธศาสนา

เพราะพุทธศาสนาจะไม่มีอะไรเลย เป็นธรรมล้วนๆ จึงไม่เป็นภัยต่อผู้ใด นอกจากนั้นพุทธตรงๆ เป็นทั้งนั้นแหละ เพราะเจ้าของศาสนานี้เป็นคลังกิเลส คลังกิเลส คือคลังมหากัณฑ์ และผู้นี้เป็นหัวหน้าที่จะนำศาสนาออกมาชี้แจงๆ ก็นำออกมาจากหัวหน้าที่นี้ในคำที่ว่าศาสนานั้นๆ คือมหากัณฑ์ คำว่า ศาสนาเป็นโล่บังหน้า คือเป็นเหยื่อล่อปลาต่างหาก ศาสนาเป็นภาษาของธรรม ใครก็ตายใจ คำว่าศาสนาๆ ก็ตายใจ ที่นี้คนนั้นก็เอาศาสนามาอ้าง คนนี้ก็เอาศาสนามาอ้าง มหากัณฑ์มาด้วยๆ กับเจ้าของศาสนานั้น ออกมาก็ต่อยกันฟัดกันละซิ ที่นี้ศาสนาต่อศาสนา กับประชาชนที่มีศาสนาด้วยกันมันก็ฟัดก็เหวี่ยงกัน ใครก็ถือว่าของใครดีๆ ก็ฟัดกัน หมากัดกันก็ต้องอวดกำลัษะซิ ก็ว่าตัวเก่งตัวดี กัดกันแล้วมันก็เจ็บทั้งสองฝ่ายนั้นแหละ

อันนี้ศาสนานั้นศาสนานี้ คำว่า ศาสนานั้นเป็นโล่บังหน้ามาหลอกลวงโลกเฉยๆ เพราะคำว่าศาสนา เป็นศัพท์ที่ออกมาจากธรรม เรียกว่าเป็นภาษาที่ตายใจได้ของโลกทั่วไป โลกยอมรับ คำว่าศาสนาๆ ศาสนานั้นศาสนานี้ ตัวเป็นภัยอยู่ในศาสนามันไม่ได้เอาออกมา อันนั้นละตัวทำลายโลก สุดท้ายก็ไม่มีอะไรจะทำลายโลกได้มากกว่าศาสนาของคนมีกิเลส คลังมีกิเลส เจ้าของศาสนาเป็นคลังกิเลส ตัวนี้เป็นออกทัพที่เดียว ทำโลกให้เดือดร้อนวุ่นวาย เพราะ คำว่า ศาสนาๆ ของคลังกิเลสแต่ละรายๆ แต่ละคนๆ แต่ละศาสนา ๆ นั้นแหละ จะเป็นอะไรไป ให้จำเอา

ถ้าเป็นเรื่องพุทธศาสนาให้ดำเนินลงไป มันจะอ่อนภายในจิตทันที จะไม่เป็นภัยต่อใคร เริ่มแต่ไม่เป็นภัยต่อตัวเอง ที่แรกก็สร้างแต่ภัยให้แก่ตัวเองนั้นแหละ เพราะกิเลสพาให้สร้าง ที่นี้เวลาเอาธรรมะ เอาศาสนาเข้าไปน้ำดับไฟแล้ว ระงับลงๆ ค่อยเย็นขึ้นๆ ภัยก็หมดไปๆ ในตัวเอง เบาลงไป กระจายออกไปข้างนอกภัยก็ไม่ค่อยมีๆ บริสุทธิ์เต็มที่แล้วภัยไม่มีเลย เป็นอย่างนั้นนะมันต่างกัน เวลานี้ที่โลกกำลังเดือดร้อนวุ่นวายอยู่เวลานี้ ก็เพราะคำว่าศาสนานี้จะเป็นอะไรไป

นี่ละตัวสำคัญที่ทำให้โลกให้วุ่นวาย เอาคำว่าศาสนาไปตีกันต่อยกันรบกัน กลายเป็นศาสนาการบ้านการเมืองก็มี อาศัยศาสนาแล้วครองอำนาจบาตรหลวงไปในตัวของมันเอง หาบริษัทบริวาร กวาดต้อนมาเพื่อเป็นบริษัทบริวารของตนด้วยเอาศาสนาไปล่อถือศาสนานั้นถือศาสนานี้ เมื่อเขายอมรับศาสนาแล้วก็เท่ากับว่ายอมรับเป็นบริวารของตน นั้น ศาสนานี้เป็นศาสนาที่ล่าเมืองขึ้นนั่นเอง ล่าโลกล่าสงสาร กวาดต้อนเข้ามาหาพิณหาไฟกับศาสนาของตน เอาแค่นั้นะวันนี้ ไม่พูดอะไรมาทะเลาะ ต่อไปนี่ก็จะเดินทาง.ให้พร...

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd